HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ושווה על יריכו. המוטין מכל לג בידו בין מלנעותיו וכפלך כדרך חול: **גמ' לחחיים נטוכה.** ולא נשכר: **מעריס ומוכר שלו.** כן עושה כל ימות החג: **כדי פרנסתו.** כהרווחה ולא מייכי כמי שאין לו מה יאכל: **אכל לא נאכן.** שמולה במוטו כדי שיוכל לשוחזו יפה: **מתני' הקובר מתו שלשה ימים קודם הרגל.** הואיל ועיקר מלוחת אינו אלא שלשה ימים: **נטלה ממנו גזרת שבעה.** לאחר הרגל אינו צריך למנות יותר: **שמונה ימים.** קודם הרגל נטלה ממנו גזרת שלשים להואיל והתחיל יום אחד מן השלשים אינו צריך לשמור כלום לאחר הרגל דין שלשים אלא [ה] מותר לאחר בתכבוסת בגיהוץ ותספורת: **שבת עולה.** אינה צריכה שבת בימי אבלו עולה למנין שבעה: **ואינה מפסקת.** לאחר שבת צריך להשלים שבעה ימי אבלות עם השבת: **והרגלים מפסיקין.** כי קבר מתו שלשה ימים קודם הרגל מפסיק התחלות לגמרי ולאחר הרגל אין משלים כלום: **ואין עולין.** כי קבר מתו בתוך הרגל אלא נטלה ממנו גזרת ז' אין ימי הרגל עולין למנין ז' ימי אבלות אלא לאחר הרגל צריך לישב ז' ימי אבלות זו היא שבירתי. אלא שהעתק מלאתי ואין עולין אינו ימים שבירתי. אלא שהעתק מלאתי ואין עולין כי קבר את מתו שני ימים לפני הרגל אלא נטלה ממנו גזרת שבעה אין ימי הרגל עולין למנין שבעת ימי אבלו אלא לאחר הרגל צריך לישב ה' ימי אבלות להשלים לשני ימים שהוא לפני הרגל (ו) ואני אומר כי טעות סופר הוא דמה שמזכר [ז] שלשה ימים לפני הרגל נאו דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל נטלה ממנו גזרת שבעה להרגל מפסיק: **משחרב בית המקדש.** אין לעגרת תשלומין כל ז' ואינו אלא יום אחד: **לשבת.** ולינו לשבת דעולה ואינה מפסקת: **רשח השנה לשבת.** הואיל ואינו אלא יום אחד: **גמ' גזרת.** שלשים נטלו אבל ימים לא נטלו שלשים יום לא נטלו לעדיין תלויין ועומדים: **מאי טעמא ימים לא נטלו.** כלומר בחיזה ענין לא נטלו ימים: **שאם לא גילה ערב הרגל.** כי נטלו גזרת שלשים ומיבעי ליה לגלוחי ערב הרגל ולא גילה: **לאחר גלוח לאחר הרגל.** כל שלשים יום:

והתניא

ספרים תפילין ומזוזות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פי' לתניא כרבי יוסי לפי מה שפירש שרבי יוסי מחמיר ואין רשיה מכלן שמותר להניח תפילין דללמד רבי מאיר ורבי יהודה לטעמייהו דסבירא להו פרק המוצא תפילין (עירובין דף לו: ושם) שבת זמן תפילין [ורב] ורבה בר בר חנה אמר הכי מלי סבירי ואע"ג דכולהו אמוראי דפרק המוכן רבה (מנחות דף לו: ושם) משמע דאית להו שבת גלוי אבל תפילין הוא אבל ר' יצחק בן אבדימה היה מביא מן הירושלמי להחיר להניח דאמר בירושלמי חד בר נש חובד תפילוי בחולה דמועדא אתא לקמיה דרב חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא בגמלה (דף יח:) שלחיה לקמיה דרבה בר בר חנה אמר ליה זיל הב ליה תפילין ואת כתב לך לתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרב אמר ליה כתוב ליה פירוש בלא הערמה מתני' פליגא על רב כותב אדם תפילין ומוזזה לעצמו הא לאחר לא רב פתר לה בכותב להניח פירוש רב מעמיד המשנה להניחם לאחר המועד אבל להניחם במועד אבי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין בחולו של מועד ולטעם שממעט שבתות וימים טובים מימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמאן דדריש (מנחות דף לו:) מלך לאות יצאו שבתות וימים טובים שהן בעצמן אות יש לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם בדבר האבד אבל קשיא למאי דפריסים לעיל (דף ג. ד"ה משקין) דמלאכה דאסור המועד מדרבנן היכי ממעט להו יש לומר הואיל והוכל מלה ויושב בסוכה אין נריך אות ואם הוא אתת דאסור בחול המועד חייב בתפילין יש לומר הואיל ועושין מלאכה בו אין אות ומימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דאמר מסאר ימים: **הקובר את מתו.** להכי נקט קובר דאבילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרינן לקמן (דף מז.): **שלשה** ימים. כך הוא עיקר אבילות לכמה מילי ואמרינן לקמן (שם:) שלשה ימים לבכי: **מאי טעמא לא בטלו.** הכא הוא ניחא טפי לגרוס ימים שעני מאי לא בטלו ואין נריך להגיה להיות היא: **שאם לא גילה ערב הרגל כו'.** ונראה לי דה"ה לא כיבס ולא רחץ ערב הרגל אם מותר לרחוץ ולכבס מבערב יו"ט ולא כיבס ולא רחץ לא יכבס ברגל ושמעת ניחא הא דקתני גזרת שבעה בטלו הא ימים לא בטלו ומיהו קשיא לן דקאמר בשמוך שכשם שמעות שלשה מבטלת גזרת שבעה אפילו לתנא קמא דמבטלת אפילו ימים שמביא חצי שאול רואה למעות שלשים שבטלו לגמרי אפילו ימים והרי"ן פי' דדוקא לא גילה אבל לא כיבס לא דמותר לכבס אפילו לא כיבס שהוא טורח גדול יותר ואין נראה לי טעמו דאם הוא טורח גדול כ"ש שיש לנו לקנסו בשלא עשה קודם הרגל ונכנס ברגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם אל שליחי להיות ערב הרגל שאסור ברחיצה עד הערב זהו עד שאפשר אם כן לא שייך לקנסו במה שלא רחץ ולא כבס ו"ל ימים שעניו מאי לא בטלו וגבי שבעה מיהו יש לומר דאם לא רחץ ברגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר לגבי דנקט סיפא גזרת נקט ברישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים בטלה גזרת שבעה הא שני ימים לא בטלה גזרת מ"מ פי' אפילו מדקאמר בסמוך שכשם שגזרת שלשה מבטלת גזרת ז' כו' משמע שזה פשוט אפילו לת"ק והשתא תימה לי דכי משני שאם לא גילה כו אינה סיפא אבל ברישא דקאמר בטלה הימנו גזרת ז' אפילו נקט גזרת ולעניין מאי קאמר ימים לא בטלו וי"ל לגבי דנקט סיפא גזרת אנא נמי רישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים בטלה גזרת ז' הא שני ימים בטלו גזרת הא ימים לא בטלו לעניין דוהוג דברים שבעיעה:

והתניא

א ושווה על יריכו תכלת לציציתיו: **גמ'** ת"ר כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו ושווה על יריכו תכלת לציציתיו ולאחרים בטובה דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב חננאל הלכה [ב] כותב ומוכר כדרכו כדי פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר טווה אדם על יריכו תכלת לציציתיו אבל לא באבן דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר' יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: **מתני'** [ג] הקובר את מתו שלשה ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזרת שבעה שמונה בטלו הימנו גזרת שלשים מפני שאמרו [ד] שבת עולה ואינה מפסקת [ה] רגלים מפסיקין ואינן עולין ר' אליעזר אומר משחרב בית המקדש [ו] עצרת כשבת רבן גמליאל אומר [ז] ראש השנה ויום הכפורים כרגלים וחכמים אומרים [ח] לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא [ט] עצרת כרגלים ראש השנה ויוה"כ כשבת: **גמ'** אמר רב גזרת בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גזרת בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו ימים נמי בטלו מ"ט ימים לא בטלו שאם לא גילה ערב הרגל אסור לגלח אחר הרגל

רבינו חננאל

ת"ר כותבים תפילין ומזוזות לעצמן, ולאחרים בטובה, דברי ר' מאיר, ר' יהודה אומר מערים ומוכר וחוזר וכותב לעצמו, ר' יוסי אומר כותב ומוכר כדרכו כדי פרנסתו. אורי ליה רב לרב חננאל הלכה כותב ומוכר כדרכו כדי פרנסתו. **ושווה אדם על יריכו תכלת לציציתיו.** אסיקנא אמר רב יהודה אמר שמואל, וכן אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן, טווה אדם בין באבן בין בפלך. והלכה כותב ומוכר כדי פרנסתו. **מתני'** הקובר את מתו ג' ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שבעה, קברו קודם לרגל שמונה ימים בטלה הימנו גזירת שלשים, מפני שאמרו, שבת עולה ואינה מפסקת רגלים מפסיקין ואינן עולין. כו'. אמר רב גזירות בטלו ימים לא בטלו. פי' גזירות בטלו, נדחו גזירות האבילות גבי הרגל, שיש לו לגלח וזולתי זה מגזירות האבילות. ואם לא גילח ערב הרגל אסור לו לגלח אחר הרגל, כי ימים לא בטלו.

מוסף רש"י

בטלה הימנו גזרת שבעה. שאין נריך להשלים אחר הרגל ז' ימי אבלות, דסיון דעיקר האבלות להיינו ג' ימים דלשלושים הוו קודם לרגל, ביטל הרגל את האחרונים (נזיר טו:). שמונה. שם קברו ת' ימים לפני הרגל, כיון דיום אחד של שלשים היה קודם לרגל ביטל הרגל ממנו גזירת שלשים (שם).

ה) מיר טו„ ג) [ע' תוס' נקמן כד. ד"ה עלרת], ג) מוסף' ע"ז נקמן כל„ ד) גלא כדי פרנסתו היינו בהרווחה שרי וכו' כן הוא גירסת מהרש"ל,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואין עולין כו' (ותי אומר כי טעות סופר הוא וכו' להרגל מפסיק) תא"ת וכ"ה הלכך פשוט שאיה מלמיד טועה כתבו בגליון דהא מוכח נקמן דף כ דלמנין דיהן [לוקח] שלשה ימים]: (ב) תוס' ד"ה ושווה כו' לא מלינו היתר בזה וכן פירש כו' ולפילו ע"י הלתן אסור ועל יהודי אחד:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שמונה ימים וכו' מותר לאלתר בחבבוסת. עי' יבמות דף מג ע"ל בכ"ש ד"ה מקום שמותר ועיין לקמן דף כג ע"ל תום' ד"ה כל שלשים: ד"ה ואין עולין וכו' ג"י לאו דוקא. קשה לי הא בהלית מבואר לקמן דף כ ע"ל דלמנין דמתני' דהכא ג"י דוקא כלאמרי' שם הלכה כמנין דיהן לאחר שלשה וע"ש: תום' ד"ה ושווה וכו' אפי' שיירא דלאו מלאכה. עי' לעיל דף יג ע"ב תום' ד"ה מכניס: